

ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡ ಸಂತ ಬಯಾಜಿದ್

ಸ್ವಾಮಿ ವೀರೇಶಾನಂದ

ಬಯಾಜಿದ್ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳ ಸಂತ. ಅವನ ಜೀವನದ ಮಾಧುರ್ಯ ಅಪೂರ್ವ. ಹಾಗೆಂದೇ ಸೂಫೀ ಸಂತರ ಮಧ್ಯೆ ಅವನು 'ಸಂತರ ರತ್ನ'ವಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಬಯಾಜಿದ್ ಒಬ್ಬ ಬಡವ. ಅವನ ತಂದೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಮರಣ ಹೊಂದಿದ. ತಾಯಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದಳು. ಬಹಳ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿದು ಮಗನನ್ನು ದೊಡ್ಡವ ನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದಳು. ಕೊರಾನ್ ಕಲಿಯಲೆಂದು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ದಳು. ಬಯಾಜಿದ್ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಹುಡುಗ. ಶಿಕ್ಷಕರ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ. ಗುರುಗಳ ಕೊರಾನ್ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಕೊರಾನಿನ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ವಾಕ್ಯ ಅವನ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಿತು; ಹೃದಯವನ್ನು ಮಿಡಿಯಿತು. 'ದೇವರ ಸೇವೆ ಮಾಡು; ತಾಯಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡು' ಎನ್ನುವುದೇ ಆ ಉಕ್ತಿ. ಇದನ್ನು ಓದಿ ಬಯಾಜಿದನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ ಮೂಡಿತು. ಗುರುಗಳು ಕೊಟ್ಟ ವಿವರಣೆ ಅವನನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಕರು ಮುಂದಿನ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರಿದರು. ಆದರೆ ಬಯಾಜಿದನಿಗೆ ಮುಂದುವರೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಈ ಉಕ್ತಿಯಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲೇ ತನ್ಮಯನಾಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಹಠಾತ್ತನೆ ಎದ್ದು, ಗುರುಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ತಾಯಿ ಕೊಟ್ಟ ವಿವರಣೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತಾಯಿಯಲ್ಲಿ ತೋಡಿಕೊಂಡನು: "ನನಗೆ ಭಗ ವಂತನ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಇಚ್ಛೆಯಿದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವನ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ತವಕ ನನ್ನದು. ಆದರೆ ತಾಯಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೂಡ ಕೊರಾನ್ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡೂ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ನಾನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕ್ರಮಿಸಲಾರೆ. ಅಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವೇನು? ನಾನು ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಭಗವಂತನ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ?" ಅವನ ತಾಯಿ ಮಹಾನ್ ಭಕ್ತಳು. ಅಲ್ಲಾಹುವಿನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಪರಮಪ್ರೀತಿ. ಅವಳು ಹೇಳಿ ದಳು, "ಬಯಾಜಿದ್, ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಭಗವಂತನಾದ ಅಲ್ಲಾಹು ವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮಗೂ, ನೀನು ಭಗವಂತನ ಸೇವೆ ಯನ್ನೇ ಮಾಡು. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ನಿನ್ನ ಜೀವನದ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಯನ್ನು ಕಂಡುಕೋ."

ಗುರು ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ

ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗತನಾದ ಬಯಾಜಿದ್ ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಿದನು. ಊರು ಬಿಟ್ಟು ನಡೆ ದನು, ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸೇರಿದವನಾದನು. ದೇವರ ಸೇವೆ ಮಾಡ ಬೇಕು, ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು - ಇವೆರಡೇ ಅವನ ಬಾಳಿನ ಉದ್ದೇಶಗಳಾದವು. ಅವನು ಊರೊಂದರಿಗೆ ಹೋದ, ಅನೇಕ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದ. ಅವರ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಆಲಿಸಿದನು. ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಠಿಣ ತಪಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು. ಅವನೇ ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನಾಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಭಗವಂತನ ವಿರಹ, ಕಾತರತೆಯನ್ನು ಬಯಾಜಿದ್ ಉತ್ಕಟವಾಗಿ ಅನುಭವಿ ಸಿದನು. ಭಗವಂತನು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಗೊಳ್ಳುವ 'ರಹಸ್ಯ ದ್ವಾರ'ವು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅನಾವರಣಗೊಳ್ಳಲಿ ಎಂದು ಅವನು ತವಕಿಸಿದನು. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾದಿ ಮುಹಮ್ಮದರ ಮರಿ ಮಗನಾಗಿದ್ದ ಸಂತ ಜಾಫರ್ ಸಾ ಇ ಸಾದಿಕ್ ಎಂಬ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದನು. ಅವರು ಅರೇಬಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಇಸ್ಲಾಂ ತತ್ವ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಅದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದವರು. ಕೊರಾನಿಗೆ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ನೀಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಮೀರಿಸುವವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಗ ಆಳುತ್ತಿದ್ದ ದೊರೆ ಖಲೀಫ ಅವ ರನ್ನು ಸದಾ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಅನೇಕ ಸಂಚು ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದ. ಅವರ ಉಪದೇಶಗಳು ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಮೊಟಕು ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಖಲೀಫ ಭಾವಿಸಿದ್ದ.

ಈ ಮಹಾತ್ಮರ ಬಳಿಗೆ ಬಯಾಜಿದ್ ಹೋದನು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅವನು ಪರಿಪೂರ್ಣ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಅವರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ ದಲ್ಲಿ ಪರಮಾನಂದವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ಸದಾ ಅವನು ಭಗವ ಚ್ಛಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾದನು. ಆ ಜಾಫರ್ ಸಾದಿಕ್ ಅವರು ಮಹಾನ್ ಪಂಡಿತರು, ಬರಹಗಾರರು. ಹಲವಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದವು. ಒಮ್ಮೆ ಬಯಾಜಿದ್‌ಗೆ ಅವರು ಪುಸ್ತಕ ವೊಂದನ್ನು ಕಪಾಟಿನಿಂದ ತರುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಬಯಾಜಿದ್ ಅಲ್ಲಿದ್ದು ಹಲವು ವರ್ಷಗಳಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವನು ಪುಸ್ತಕಗಳಿರುವ ಕಪಾಟುಗಳನ್ನೇ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಹಾತ್ಮರು ಬಯಾಜಿದನಿಗೆ, "ಬಯಾಜಿದ್, ನೀನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಾಲ ಇಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಪುಸ್ತಕ ಗಳು ಇರುವ ಕಪಾಟನ್ನೇ ನೋಡಿಲ್ಲವೆ? ಇದೆಂಥ ಆಶ್ಚರ್ಯ!" ಎಂದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಬಯಾಜಿದ್, "ಗುರುವೇ, ಪುಸ್ತಕಗಳ ಕಪಾಟು

ಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ಆಗುವ ಪ್ರಯೋಜನವಾದರೂ ಏನು? ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಇರುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಇರುತ್ತೇನೆ. ಅವೇ ನನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು.” ಎಂದು ಉತ್ತರವಿತ್ತನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಗುರುಗಳು ಶಿಷ್ಯನ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಗಹನವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನ ತನ್ಮಯತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಆನಂದಪಟ್ಟರು. ಅನಂತರ ಅವರು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದು, “ಮಗೂ ಬಯಾಜಿದ್, ನಿನ್ನ ಸಾಧನೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಯಿತು. ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಬೇಕು; ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿದೆ ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ಸಾಧನೆ. ನೀನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಜ್ಞಾನ ನಿನ್ನ ಅಂತಿಮ ದೈಯವನ್ನು ತಲುಪಲು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಿ.” ಹೀಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದ ಗುರು, ಬಯಾಜಿದನನ್ನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯೇ ಭಗವಂತನ ಸೇವೆ

ಬಯಾಜಿದನ ಜೀವನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಘಟನೆಯೂ ಅದ್ಭುತವೇ ಆಗಿದೆ. ಅವನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಬಾಗಿಲಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತನು. ಒಳಗಡೆ ತಾಯಿ ಯಾರೊಡನೆಯೋ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಭಗವಂತನೊಡನೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಆಳುತ್ತ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ ಆಕೆಯ ಆರ್ತನಾದ, ಅಳು - ಈ ಶಬ್ದವನ್ನೂ ಆಲಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. “ಓ ಪ್ರಭುವೇ, ನಿನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಮಗನಾದ ಬಯಾಜಿದನ ಮೇಲೆ ಸದಾ ಹರಿಸುತ್ತಿರು. ಅವನ ಗುರುಗಳು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಮಹಾತ್ಮರು ಅವನಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರೀತರಾಗಿರಲಿ. ತನ್ನ ಮಗನು ಪವಿತ್ರ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಅವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಯಾವತ್ತೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿ.” ತಾಯಿಯ ಈ ಕರುಣಾಕ್ರಾಂತ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಆಲಿಸಿದ ಬಯಾಜಿದ್ ನೀರವವಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಹರಿಸಿದನು. ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ನಡೆದು, “ಅಮ್ಮಾ, ಇದೋ ನಿನ್ನ ಮಗ ಬಯಾಜಿದ್ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಮಗನ ಸಲುವಾಗಿ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಸತತವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ, ಅತ್ತೂ ಅತ್ತೂ ತಾಯಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸವೆದುಹೋಗಿದ್ದವು; ದೃಷ್ಟಿಯು ಕುಂದಿಹೋಗಿತ್ತು. ತಾಯಿಯು ಮಗನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. “ಮಗೂ, ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಸುದೀರ್ಘಕಾಲದ ನಂತರ ನೀನು ನನ್ನ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆಯಲ್ಲಪ್ಪಾ. ನೀನಿಲ್ಲದಾಗ, ನಿನಗಾಗಿ ಅದೆಷ್ಟು ನಾನು ಅತ್ತು ಕರೆದಿದ್ದೇನೆ, ಗೊತ್ತೇನು? ಹೀಗಾಗಿ ಕಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಹೊರಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತು.” ಬಯಾಜಿದ್ ಉತ್ತರಿಸಿದನು, “ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಾಗ, ಕೊರಾನಿನ ಎರಡು ಉಪದೇಶಗಳು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದವು. ನಾನು ಗುರುಗಳ ಸೇವೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು

ಆರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದೆ. ಈಗ ನಾನು ಈ ಉಪದೇಶದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಬಹುಕಾಲದ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ, ಕಠಿಣ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಯಾವುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದೋ ಅದನ್ನು ನಾನು ತಾಯಿಯಾದ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯಿಂದಲೇ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗ ಅರಿತುಕೊಂಡೆ. ಇಂದಿನಿಂದ, ಓ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ತಾಯಿಯೇ, ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಜೀವನವನ್ನು ಸವೆಸುತ್ತೇನೆ.”

ಬಯಾಜಿದನ ಪಾಲಿಗೆ ಇದೊಂದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನ್ವೇಷಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ಜಗನ್ಮಾತೆಯ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಅಪೂರ್ವ ಅವಕಾಶ ಅವನಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಅದೇ ಸಾಧನೆಯ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಬಯಾಜಿದನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ಸರೀರಾತ್ರಿಯಂದು ತಾಯಿ ಕುಡಿಯಲು ನೀರು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರವಾದ ಕಂಚಿನ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿಯೇ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ತೊರೆಯ ಹತ್ತಿರ ಓಡಿಹೋದನು. ನೀರು ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ತಾಯಿ ಬಸವಳಿದು ನಿದ್ದೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಇಡುವಾಗ ಶಬ್ದವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಬಯಾಜಿದನು ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೇ ನಿಂತನು. ತಾಯಿ ಹಾಯಾಗಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿ, ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಏಳುವ ತನಕವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಬಯಾಜಿದನ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೂತನ ತಿರುವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ತಾಯಿಯ ಆರೈಕೆಯೇ ಮಹಾನ್ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವನ ಗುರುವು ಬಯಾಜಿದನನ್ನು ಪುನಃ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದನು. ಗುರುವಿನ ಆಶಯ ಈ ಮೂಲಕ ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿತು.

ಅಪೂರ್ವ ಸಾಧನೆ

ತಾಯಿಯ ಅವಸಾನದ ನಂತರ, ಬಯಾಜಿದ್ ಮೆಕ್ಕಾಗ್ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಹೋದನು. ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ‘ಭಗವಂತನ ಧಾಮ’ಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎನ್ನುವ ತುಂಬು ಗೌರವಭಾವದಿಂದ ಒಂದೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನೂ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು. ಹೀಗಾಗಿ ಮೆಕ್ಕಾಗ್ ಹೋಗಲು ಅವನಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಬೇಕಾಯಿತು. ಮುಸ್ಲಿಂ ಕಟ್ಟುಪಾಡಿನ ಪ್ರಕಾರ ಅವನು ಮದೀನಾ ನಗರದ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದು ಕೇಳಿದವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು, “ಇಬ್ಬರು ಯಜಮಾನರನ್ನು

ಒಬ್ಬನೇ ಸೇವಕನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಮದೀನಾ ಯಾತ್ರೆಗೆ ನಾನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸಾಧನೆ, ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ಮದೀನಾ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.”

ಅನಂತರ ಬಯಾಜಿದ್ ಮತ್ತೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಠಿಣ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು. ಒಂದು ವರ್ಷ ಪೂರ್ತಿ ತನ್ನ ಹೃದಯದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಪರಿಶುದ್ಧಪಡಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ ನೋಡಿದರೆ, ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ತಪಸ್ಸಿನ ಅಹಂಕಾರವು ನೆಲೆಸಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತಾಪ ಹೊಂದಿದನು. ಅದನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಪರಿಶ್ರಮಪಟ್ಟನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನಂತರವಷ್ಟೇ ಅವನು ಮುಗ್ಧ ಮಗುವಿನಂತೆ ಮುಕ್ತಸ್ವಭಾವದವನಾದನು; ವಿನಯ ಮೂರ್ತಿಯಾದನು. ತನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಯಾಜಿದ್ ಸದಾ ಭಗವಂತನ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಐಕ್ಯಭಾವವನ್ನು ಯಾಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಪೂರ್ಣ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನೇ ಬೇಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು: “ಓ ಪ್ರಭುವೇ, ನನ್ನ ಅಹಂಕಾರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಡಗುವಂತೆ ಮಾಡು. ಓ ಭಗವಾನ್, ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಿನ್ನೊಡನೆ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇನೆಯೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾನು ಸುರಕ್ಷಿತನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ; ಉನ್ನತ ಭಾವದಲ್ಲಿ ನೆಲೆ ನಿಂತಿರುತ್ತೇನೆ. ಎಂದು ನಾನು ಈ ದೇಹಭಾವದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇನೆಯೋ, ಅಹಂಕಾರ ದೊಡನೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಹೊಂದಿರುತ್ತೇನೆಯೋ, ಆಗ ಕೀಳು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಕೀಳಾಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ.”

ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಖರತೆ

ಬಯಾಜಿದನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಖರತೆ ಕೆಲವು ಘಟನೆಗಳ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ: ಅವನು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನವೀನ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಮುಸೀದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಯುವಕ ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದನು. ಅವನಿಗೆ ನೀತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಆ ಯುವಕನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಅವನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗೀತವಾದ್ಯದಿಂದಲೇ ಬಯಾಜಿದನ ತಲೆಗೆ ಹೊಡೆದನು. ಅವನ ತಲೆ ರಕ್ತಸ್ರವವಾಯಿತು; ದೊಡ್ಡ ಗಾಯವೇ ಆಯಿತು. ವಾದ್ಯ ನುಚ್ಚುನೂರಾಯಿತು. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಬಯಾಜಿದ್ ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಗೆ ಹೋದವನು, ಆ ವಾದ್ಯದ ಬೆಲೆಯಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಆ ಯುವಕನಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಒಂದು ಮಡಕೆ ಪೂರ್ತಿ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಯನ್ನು ರವಾನಿಸಿದನು. ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದನು. ಸಂತನ ಈ ಅಪೂರ್ವ ನಡವಳಿಕೆ, ಆ ಯುವಕನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಮಹತ್ತರವಾದ ಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿತು.

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬಸಾಧಕ ಬಯಾಜಿದ್ ಹತ್ತಿರ ಬಂದನು. “ಮಹಾಶಯರೇ, ಕಳೆದ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾನು ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿಯೂ ಬಹಳ ಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಉಪವಾಸ ವ್ರತವನ್ನೂ ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ನನಗೆ ಭಗವಂತನದ ದರ್ಶನದ ಮಿಂಚುನೋಟವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಭಗವಂತನ ಸೂರ್ಯರಶ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೀರಿ” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಬಯಾಜಿದ್ ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತರ ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿತ್ತು. “ಅಯ್ಯಾ, ನಾನು ಒಂದು ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದರಂತೆ ನೀನು ಮಾಡಿದರೆ ನೀನೂ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ನಿನ್ನೆಲ್ಲ ಧನಕನಕಗಳನ್ನು ಬಿಸಾಡಿಬಿಡು. ಒಂದು ಮಡಕೆ ಪೂರ್ತಿ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ರಸ್ತೆಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೋ. ಕೆಲವು ದಾರಿಹೋಕ ಬಾಲಕರು ನಿನಗೆ ಚಪ್ಪಲಿಯಿಂದ ಹೊಡೆಯಬಹುದು; ನಿನ್ನನ್ನು ಅವಾಚ್ಯ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ನಿಂದಿಸಬಹುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೋ, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ನಿಂದಿಸುತ್ತಾರೋ, ಅವರಿಗೆ ನಿನ್ನ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೊಡು. ಈ ಊರಿನ ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋಗು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಜನರು ಬಹಳ ಕೀಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆಯೋ, ಅಂಥ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡು.” ಬಂದಿದ್ದವನು ಈ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪದೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಈ ಬಗೆಯ ಅನೇಕ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಬಯಾಜಿದನ ಜೀವನದಲ್ಲಿನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಬಯಾಜಿದನ ಉಪದೇಶಾಮೃತ

ಬಯಾಜಿದನ ಉಪದೇಶಗಳು ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುವು. ಅವನ ಪ್ರವಚನಗಳು ಬಹಳ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯುತವಾದುವು ಮತ್ತು ಉತ್ತೇಜಕವಾದುವು. ಮಾನವನು ಭಗವಂತನೊಡನೆ ಏಕೀಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೇ ಅವನ ಸಂದೇಶದ ತಿರುಳಾಗಿತ್ತು. ಬಯಾಜಿದ್ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಚನ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದನು:

“ನಾನು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಭಗವಂತನ ಬಾಗಿಲ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆನು; ನನಗೆ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಲು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ, ‘ಓ ದೇವರೇ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಸೇರಿದವನು. ನಾನು ನಿನ್ನವನಾದಾಗ ಮಾತ್ರವೇ ನಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಾನು ಬರಿಯ ಶೂನ್ಯ.’ ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ, ಅವನ ಕೃಪೆಯಿಂದ, ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಆಂತರಿಕ ಸಂಘರ್ಷಗಳು ಸಮಾಪ್ತವಾದುವು. ಅನಂತರ ನಾನು ಹೊಸ ಬಾಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆ. ನೂತನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭವಗಳು ನನ್ನದಾದವು. ಭಗವಂತನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಶಿರಸಾ ಪರಿಪಾಲಿಸಿದವರು ಮಾತ್ರವೇ, ತಾವು ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಭಗವಂತನನ್ನು

ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಏನನ್ನೂ ನಾನು ಯಾಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಮೊದಮೊದಲು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆ, 'ನಾನು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು. ಆದರೆ ಯಾವಾಗ ನನ್ನ ಅಂತರ್ದೃಷ್ಟಿಯು ಅನಾವರಣ ಗೊಂಡಿತೋ, ಆಗ ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂತು, ಮೊದಲಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಸಿದವನು, ನಾನಲ್ಲ ; ಭಗವಂತನೇ ಎಂಬುದಾಗಿ. ಭಗವಂತನೇ ನನ್ನನ್ನು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಸೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಆಗ ಅರಿತುಕೊಂಡೆನು. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತೆಂದು ನನಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು.

“ಬಳಿಕ ನಾನು ಭಗವಂತನೊಡನೆ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹರಿಸಿದೆ. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ದೂರದ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋದನು. ಅವನ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಜ್ಯೋತಿಪುರುಷನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಅತ್ಯಂತ ಗಹನವಾದ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಅವನ ಹಿರಿಮೆ ಮತ್ತು ಅಪಾರ ಶಕ್ತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಅನಂತರ, ಭಗವಂತನಿಂದ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನನ್ನೊಳಗೇ ನಾನು ಹರಿಸಿಕೊಂಡೆನು. ನಾನು ಎಷ್ಟು ಕೀಳುಮಟ್ಟದವನು, ಭಗವಂತನು ಎಂಥ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವುದರ ಅರಿವು ನನಗೆ ಆಗ ಉಂಟಾಯಿತು. ಭಗವಂತನು ಪವಿತ್ರತೆಯ ಪ್ರತಿರೂಪ; ನಾನೋ ಅಪವಿತ್ರತೆಯೇ ಮೈವೆತ್ತವನು. ಆದರೆ ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನನ್ನ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಒಳಹರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಜ್ಯೋತಿಯೆಂಬುದು ಭಗವಂತನ ಜ್ಯೋತಿಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಆಗ ಅರಿತುಕೊಂಡೆ. ದೀರ್ಘವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ನನಗೆ ವೇದ್ಯವಾಯಿತು, 'ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಆರಾಧನ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುವವನು ಭಗವಂತನೇ, ನಾನಲ್ಲ' ಎಂದು. 'ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವನು ನಾನು, ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವನು ನಾನು' ಎಂಬ ನನ್ನ ಅಹಂಕಾರದ ಭಾವನೆಯು ಒಡನೆಯೇ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅಚ್ಚರಿ ಮತ್ತು ಅದ್ಭುತ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೂರೆಗೊಂಡಿತು.

“ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ದೇವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ, 'ಓ ನನ್ನ ಪ್ರಭುವೇ, ನೀನು ನನಗೆ ಉಂಟುಮಾಡಿರುವ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಅದಂಥದ್ದು?!' ಎಂದು. ಅದಕ್ಕೆ ಭಗವಂತನು ಉತ್ತರಿಸಿದನು, 'ನಾನೇ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಮಾತ್ರವಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ಕಾರ್ಯಶಕ್ತಿಯಾಗಲಿ, ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲುವ ಫಲವಾಗಲಿ - ಅದು ನನಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ನಾನು ನಿನ್ನ ನೆರವಿಗೆ ಬರದಿದ್ದರೆ, ನಿನಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಲು ಕೂಡ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.'"

“ಇದಾದನಂತರ, ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಕಾಣಲು ಭಗವಂತನು ನನಗೆ ಆದೇಶವಿತ್ತನು. ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಅವನದೇ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾಗಿ ನೋಡುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆಯಿತ್ತನು. ನನ್ನ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಭಗವಂತನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ಮೂಲ

ಲನ ಮಾಡಿದನು. ಅವನ ಅನಂದಮಯ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ನನ್ನದಾಗುವಂತೆ ಕರುಣಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಭಗವಂತನು ಅಸತ್ತಿನಂತ ಸತ್ಯದೊಡನೆ, ತಮಸ್ಸಿನಿಂದ ಜ್ಯೋತಿಯೊಡನೆ, ಮೃತ್ಯುವಿನಿಂದ ಅಮೃತತ್ವದೊಡನೆ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ನಾನು ಭಗವಂತನನ್ನೇ ನನ್ನ ಮನೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆನು. ಆ ಮೂಲಕ ಅನಂತ ಅನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆನು. ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಟ್ಟೆನು. ಬೇರೇನನ್ನು ಕೂಡ ಕೇಳುವುದನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿದೆನು. ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಬಾಹ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟೆನು. ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಯು ನಿರಂತರ ಪ್ರವಾಹರೂಪದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹರಿದುಬಂತು. ನವೀನ ಜ್ಯೋತಿಯ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೃದಯವು ಬೆಳಗಿ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸಿತು. ನಾನು ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆನು.

“ಭಗವಂತನು ನನಗೆ ಹೇಳಿದನು, 'ಬಯಾಜಿದ್, ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೋ, ಎಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ.' ಇದಕ್ಕೆ ನಾನು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ, 'ಓ ನನ್ನ ಪ್ರಭುವೇ, ನನಗೆ ಅಹಂಕಾರ ಬರದಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡು. ನಾನೀಗ ಹೊಸ ಜೀವನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಶತಾಯುಗತಾಯ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾನು ಕಳೆಬದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ವಿಶ್ವವಿಷಯವು ದಕ್ಕಿತು, ನಾನೇ ಇಲ್ಲದಾಗುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನನಗೀಗ ತೋರುತ್ತಿದೆ.' ಇದಕ್ಕೆ ಭಗವಂತನು ಹೇಳಿದನು, 'ಬಯಾಜಿದ್, ನಿನ್ನ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಕಾಣುವೆ.' ಇದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, 'ಪ್ರಭೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಪರಿಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಸೇವಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀಯೆಂಬ ದೃಢ ನಂಬಿಕೆ ನನ್ನದು. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ನಾನು ನಿನ್ನ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಏನು ಮಾಡಲೂ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಅನಂತರ ಭಗವಂತನು ನುಡಿದನು, 'ಬಯಾಜಿದ್ ನೀನು ಗೇನು ಬೇಕು, ಕೇಳಿಕೋ.' ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, 'ಓ ಪ್ರಭುವೇ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಇನ್ನು ಯಾವುದನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಪರಮ ಕರುಣಾಳುವಾಗಿದ್ದೀಯೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತೇನೆ ಹೊರತು, ಬೇರೆ ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಅಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕೂಡ ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸದಿರು. ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಏನನ್ನೂ ನನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸದಿರು.' ಅದಕ್ಕೆ ಭಗವಂತನು 'ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ' ಎಂದನು. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಭಗವಂತನು ಸುದೀರ್ಘಕಾಲ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದನು, 'ನೀನು ಕಂಡದ್ದು ಸತ್ಯ, ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದು ಸತ್ಯ. ಅದನ್ನೇ ಈಗ ನೀನು ನುಡಿದಿದ್ದೀಯೆ.' ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, 'ನಾನು ಯಾವುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದನೋ, ಅದು ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ. ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೂ ಕೂಡ ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೇ.

ನಾನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೂ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯಿಂದಲೇ. ಈಗ ನಾನು ನಿನ್ನ ಸ್ತುತಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೂ ಕೂಡ ನಿನ್ನ ಕರುಣೆಯಿಂದಲೇ.’

“ಇಷ್ಟಾದರೂ ಭಗವಂತನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿದನು. ಅದಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಜಯಶಾಲಿಯಾದೆನು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಾದೆನು. ನನ್ನ ಭಕ್ತಿಯ ದೀಪವು ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಬೆಳಗಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಗಿಂತಲೂ ಭಗವಂತನನ್ನು ಸೇರುವ ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡೆನು. ನೀರವ ಮೌನವೇ ಅಂಧಕಾರವನ್ನು ಕಳೆಯುವ ನಂದಾದೀಪವೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡೆನು. ಈ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕ್ರಮಿಸಿದ ನಾನು ಎಲ್ಲ ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ಮಾನವ ಸೀಮಿತತೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದೆನು. ನನ್ನ ಅಂತರ್ದೃಷ್ಟಿಯು ತೆರೆಯಿತು; ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಕತ್ತಲು ನಾಶವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾನ್ ಪರಿವರ್ತನೆ ಕಂಡುಬಂತು. ನನ್ನ ಉಕ್ತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಭಗವಂತನೊಡನೆ ಐಕ್ಯತೆ, ಭಗವತ್ಕೃಪೆ ಮತ್ತು ಭಗವತ್ಪ್ರೇಮ - ಇವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಏನನ್ನೂ ನನಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಭಗವಂತನ ಅವರ್ಣನೀಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಏನನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ; ಹೀಗಾಗಿ ನನಗೆ ಮರಣವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ.”

ಹೀಗೆ ಬಯಾಜಿದ್ ಸುದೀರ್ಘ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವಗಳನ್ನೇ ಮಾಮಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ!

ಬಯಾಜಿದನನ್ನು ಅವನ ಶಿಷ್ಯರು ಮತ್ತು ಭಕ್ತರು ಬಹಳ ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಮಾತುಗಾರಿಕೆ, ಸ್ಫೂರ್ತಿಯುತವಾದ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದ ಅವನ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳು ಮತ್ತು ಅವನು ತನ್ನ ಇಡೀ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಕಠಿಣ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಬಯಾಜಿದ್ ಭಗವದ್ಗಾಥೆಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ನಿಂತು, ‘ನಾನೇ ದೇವರು’ ಎಂದು ಉದ್ಘೋಷಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ನೆರೆದಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಆಚ್ಚರಿಗೊಂಡರು. ಏಕೆಂದರೆ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಕಾರ ಮನುಷ್ಯ ಎಂದೂ ದೇವರಾಗಲಾರನು.

“ಆಹಾ! ನಾನೇ ಪರಮಶಕ್ತನಾದ ಭಗವಂತ. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ದೇವರೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನೇ ಆರಾಧಿಸಿರಿ.”

ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ದಿಢ್ಢೀಕರಿಸಿದರು. ಅವನು ತನ್ನ ದಿವ್ಯಭಾವದಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಣೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಬಯಾಜಿದ್

ನನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದರು. “ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಾನೇನಾದರೂ ಅಂಥ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿದರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿಬಿಡಿ” ಎಂದು ಬಯಾಜಿದ್ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಈ ಬಗೆಯ ದಿವ್ಯಭಾವ ಅವನಲ್ಲಿ ಮರುಕಳಿಸುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಪ್ರತಿ ಸಮಯವೂ, ಮತ್ತಷ್ಟು ದೃಢತೆಯಿಂದ ಅವನು ತಾನೇ ದೇವರು ಎಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಈ ಬಗೆಯ ಸನ್ನಿವೇಶ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಪ್ರತಿಸಲವೂ ಹಿಂದಿನದಿಕ್ಕಿಂತ ಆವೇಶ ದಿಂದ, ಪೂರ್ಣ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ, ದೃಢನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಬಯಾಜಿದ್ ‘ನಾನೇ ದೇವರು’ ಎಂದು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನು ಬಯಾಜಿದನ ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ರೋಷಗೊಂಡನು. ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಅವನತ್ತ ಬೀಸಿದನು. ಆದರೆ ಬಯಾಜಿದನಡೆಗೆ ಬೀಸಿದ ಆ ಕತ್ತಿಯು ಶಿಷ್ಯನ ದಿಕ್ಕಿಗೇ ಮರಳಿ ಬಂದು ಅವನನ್ನೇ ಕೊಂದಿತು. ಬಯಾಜಿದನು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಲೀನಗೊಂಡ ಮಹಾತ್ಮ. ಅವನ ಬಾಹ್ಯ ಶರೀರವೆಂಬುದು ಕನ್ನಡಿಯ ಹಾಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಫಲನಗಳನ್ನೇ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ತನ್ನತ್ತ ಯಾವುದನ್ನು ಎಸೆದರೂ ಅದನ್ನು ಬಯಾಜಿದನ ದೇಹವು ಪ್ರತಿಫಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದಿರಲಿ, ಕೆಟ್ಟದಾಗಿರಲಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನತ್ತ ಬೀಸಿದ ಕತ್ತಿ ಕೂಡ, ಹೊಡೆದವನ ಮೇಲೆಯೇ ಪ್ರತಿಫಲಿಸಿತು.

ಭಗವಂತನೊಡನೆ ತನ್ನ ಐಕ್ಯಭಾವನೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಅವನ ಹೇಳಿಕೆಗಳು ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಉಕ್ತಿಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

ನಾನುಟ್ಟ ಬಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ

ಭಗವಂತನಲ್ಲದೆ ಬೇರಾರೂ ಇಲ್ಲ

ಅವನನ್ನು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುವೆಯೋ

ಇಲ್ಲವೇ ಭುವಿಯಲ್ಲಿ ಅರಸುವೆಯೋ

ಅದರಿಂದ ನನಗೇನು!

ಆಹಾ! ಎಂಥ ಅದ್ಭುತ ಪುರುಷನು ನಾನು

ನಮನಗಳು ನನಗೆ

ನನ್ನ ವೈಭವಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲೆಯೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ!

ಬಯಾಜಿದ್ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಮಹತ್ತರ ಹಾಗೂ ಸಂಕೀರ್ಣ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ಮೂಲಕ ಸೂಫೀ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಘನತೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟನು. ಬಯಾಜಿದ್ ಸೂಫೀತತ್ವಗಳನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದ ಮಹಾನ್ ಸಂತ. ಈ ತತ್ವಗಳಿಗಾಗಿ ಅನೇಕ ಮಹಾತ್ಮರು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನೇ ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮುಡಿಪಾಗಿಟ್ಟರು. ಅವನೊಬ್ಬ ಮಹಾನ್ ಗುರು, ಚಿಂತಕ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಮಹಾನ್ ದಾರ್ಶನಿಕ.

(ಆಧಾರ: *Bayazid, A Great Sufi Saint, by Aga Syed Ibrahim Dara, Prabuddha Bharata, November 1933*) ❖